

C-217/20. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2020. május 25.

A kérdést előterjesztő bíróság:

rechtbank Overijssel (Hollandia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2020. május 20.

Felperes:

XXXX

Alperes:

Staatssecretaris van Financiën

Határozat

RECHTBANK OVERIJSEL

A tárgyalás helyszíne: Zwolle

Közigazgatási jog

[omissis]

A több bíróból álló tanács közbenső határozata a [omissis] felperes [omissis]

és

a Staatssecretaris van Financiën (pénzügyi államtitkár, Hollandia), alperes [omissis] között folyamatban lévő ügyben

[omissis].

Az eljárás

A felperes panaszt nyújtott be a 2017. július 25. és 2017. augusztus 17. között igénybe vett éves szabadsága idején folyósított illetményének – a 2017. júliusi és augusztusi illetmény-elszámolások szerinti – összege ellen.

2017. október 13-i határozatával (megtámadott határozat) az alperes a felperes panaszát mint megalapozatlant elutasította.

A felperes keresetet indított e határozat ellen.

Az alperes ellenkérelmet nyújtott be.

A tárgyalásra 2018. szeptember 21-én került sor.

A tárgyaláson a rechtbank (bíróság, Hollandia) az eljárás újbóli megnyitásáról határozott, hogy előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjesszen az Európai Unió Bírósága elé.

A határozat indokolása

1. A felperest 2002. március 1. óta a Belastingdienstnél (adóhatóság, Hollandia) alkalmazzák, legutóbb 2014. november 1. óta nyomozási munkatársként. 2015. november 24. óta a felperes részlegesen tartósan munkaképtelen. A felperest visszailleszkedést segítő program keretében foglalkoztatják.

Az Algemeen Rijksambtenarenreglement (a köztisztviselők jogállásáról szóló szabályzat, a továbbiakban: ARAR) 37. cikkének (1) bekezdése szerint a felperes illetményét a betegség első évében 100%-os mértékben folyósítják tovább, 2016. november 24-től pedig az illetmény 70%-át folyósítják. Azon órákra, amelyekben a felperes munkaképes, az illetményt az ARAR 37. cikkének (5) bekezdése szerint 100%-os mértékben folyósítják tovább. **[eredeti 2. o.]**

A felperes 2017. július 25-től 2017. augusztus 17-ig szabadságot vett igénybe. Az illetmény-elszámolások szerint 2017 júliusában és augusztusában a felperes illetményét azon órákra tekintettel, amelyek során munkaképtelen volt, a szabadság időtartama alatt (is) 70%-os mértékben folyósították tovább, azon órákra tekintettel pedig, amelyek során a felperes munkaképesnek minősült, illetve amelyek során a visszailleszkedést segítő program keretében el tudta végezni a munkáját, 100%-os mértékben.

A felperes nem ért egyet ezzel. Úgy véli, hogy szabadságának ideje alatt teljes illetményre jogosult, azaz azon órákra vonatkozóan is, amelyek során tartósan munkaképtelen. A felperes e tekintetben az ARAR 22. cikkére, a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88/EK irányelvre és az Európai Unió ítélkezési gyakorlatára, különösen a 2009. január 20-i [Schultz-Hoff

és társai] ítéletre (C-35[0]/06 és C-520/06) hivatkozik. A felperes az Európai Unió Alapjogi Chartája 31. cikkének (2) bekezdésére is hivatkozik.

2. Az alperes a 2017. augusztus 28-i levelében úgy nyilatkozott, hogy az egyetlen vitatott kérdés a „fizetett” uniós jogi fogalom és következésképpen az ARAR 22. cikkében szereplő „a teljes illetmény további folyósítása mellett” fogalom értelmezését érinti. Az e kérdésre vonatkozó uniós ítélkezési gyakorlat hiánya miatt az alperes kéri a rechtbankot (bírószág), hogy e tekintetben terjesszen kérdést a Bírószág elé előzetes döntéshozatal céljából.

3. A rechtbank (bírószág) a következőket állapítja meg.

3.1 Az ARAR 22. cikke

Az ARAR 22. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a köztisztviselő a teljes illetményének további folyósítása mellett éves szabadságra jogosult.

A rechtbank (bírószág) az alpereshez hasonlóan úgy véli, hogy ebben az összefüggésben „teljes illetmény” alatt azon illetmény értendő, amely a szabadság kezdetekor és annak időtartama alatt az érintett köztisztviselőre vonatkozott. A felperes esetében ez az illetmény 70%-át jelentette azon órák tekintetében, amelyekben a felperes munkaképtelen, és az illetmény 100%-át azon órák tekintetében, amelyekben a felperes munkaképes. Ez azon illetmény is, amelyet a felperes a 2017. július 25. és 2017. augusztus 17. közötti szabadságának teljes időtartama alatt a teljes illetményének további folyósításával kapott.

3.2 A 2003/88 irányelv A 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy minden munkavállalót legalább négy hét hét fizetettéves szabadság illessen meg a nemzeti jogszabályok és/vagy gyakorlat által megállapított ilyen szabadságra való jogosultság és ennek megadása feltételeinek megfelelően.

A rechtbank (bírószág) ezen irányelv rendelkezéseiből és preambulumbekkezdéseiből azt vezeti le, hogy az európai jogalkotónak az volt a szándéka, hogy ezzel a munkaidő-szervezés területén – többek között az éves szabadságra vonatkozóan – a biztonsággal és az egészséggel kapcsolatos rendelkezéseket fogadjon el. A rechtbank (bírószág) véleménye szerint az irányelv és annak a Bírószág általi értelmezése csupán arra nyújt garanciát, hogy teljes munkaképtelenség esetén is igénybe lehessen venni legalább négy hét fizetett szabadságot. Az éves szabadság időtartama alatt fizetendő munkabér összegéről az irányelv nem tartalmaz további rendelkezéseket.

A felperes négy egymást követő hétre szabadságot vett igénybe a rendes illetménye további folyósítása mellett. Ennélfogva nem sérült azon joga, hogy a munkabére további folyósítása mellett szabadságot vegyen igénybe. [eredeti 3. o.]

3.3 A [Schultz-Hoff és társai] ítélet Ebben az ítéletben a Bírószág a 2006. március 16-i [Robinson-Steele és társai] ítéletére (C-131/04 és C-257/04)

hivatkozással megállapította, hogy a munkavállaló részére a szabadsága alatt a rendes munkabérét kell folyósítani. A szabadsághoz való jog és a munkabér további folyósításához való jog a Bíróság szerint egységes jognak minősül.

E megfontolás célja, hogy a munkavállaló az éves szabadság, illetve a pihenőidő alatt a munkabér tekintetében hasonló helyzetbe kerüljön, mint a munkavégzéssel töltött időszakban. A felperes esetében ez azon időszak, amelyben a felperes részben munkaképes, az időszak fennmaradó részében pedig munkaképtelen. Mivel a felperes a szabadsága alatt ugyanazon illetményt kapta, mint az év többi részében, ez összhangban áll a [Schultz-Hoff és társai] ítélettel.

A Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (a civil köztisztviselők illetményéről szóló 1984. évi rendelet, BBRA) 2. cikkének f) pontjában illetmény alatt a köztisztviselőt megillető következő ellátások összegét értik:

- alapilletmény;
- a III. fejezetben megjelölt pótlékok;
- a 22a. cikkben megjelölt időszakos pótlék;
- a 22b. cikkben megjelölt havi pótlék.

Alapilletmény alatt a 2. cikk a) pontja szerint azon összeg értendő, amely az e rendelet rendelkezéseinek figyelembevételével e rendelet valamely melléklete alapján megállapított összeg és a köztisztviselő munkavégzése időtartamának szorzata.

Mivel az ARAR 37. cikkének (1) bekezdése alapján a munkaképtelenség második évében csupán az illetmény 70%-át folyósítják, azon álláspont is képviselhető, hogy ez így soha nem felel meg az ARAR 22. cikkében meghatározott teljes illetménynek. Ezzel kapcsolatban a rechtbank (bíróság) hangsúlyozza, hogy a Bíróság a [Schultz-Hoff és társai] ítélet 25. pontjában kifejtette, hogy a fizetett éves szabadsághoz való jog célja annak a lehetővé tétele, hogy a munkavállaló pihenhessen, a kikapcsolódásra és szabad időtöltésre alkalmas idő álljon a rendelkezésére. Ahogy a Bíróság megállapította, az éves szabadság célja ennyiben eltér a betegszabadsághoz való jog céljától. Az utóbbit a munkavállaló részére avégett biztosítják, hogy a betegségből felépülhessen.

A rechtbank (bíróság) arra keresi a választ, hogy ez a megkülönböztetés igazolja-e az eltérést.

3.4 Az Európai Unió Alapjogi Chartája 31. cikkének (2) bekezdése – amennyiben a jelen ügyben releváns – úgy rendelkezik, hogy minden munkavállalónak joga van az éves fizetett szabadsághoz.

3.5 A fenti megfontolások alapján a rechtbank (bírótság) elegendő indokot lát arra, hogy előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket a Bíróság elé terjessze.

7. cikk

„Úgy kell-e értelmezni a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [7.] cikkének (1) bekezdését, hogy a munkavállaló az éves szabadsághoz való jogának gyakorlása miatt nem veszíti el a munkabérét vagy annak egy részét? Vagy úgy kell értelmezni e rendelkezést, hogy a munkavállaló részére az éves szabadsághoz való jogának gyakorlásának ideje alatt a szabadság alatti munkavégzés hiányának okától függetlenül tovább folyósítják a munkabérét?” [eredeti 4. o.]

„Úgy kell-e értelmezni a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal ellentétesek az olyan nemzeti szabályok és/vagy gyakorlat, amely szerint a betegség miatt munkaképtelen munkavállaló részére a szabadságának igénybevétele esetén a munkabérét továbbra is a közvetlenül a szabadságának igénybevétele előtt kapott összegben folyósítják akkor is, ha e munkabér a munkaképtelenségének hosszú időtartama miatt alacsonyabb, mint a teljes munkaképesség esetén járó munkabér?”

„A 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikke és az állandó uniós ítélkezési gyakorlat alapján úgy kell-e értelmezni a minden munkavállalót megillető, éves fizetett szabadsághoz való jogot, hogy sérti e jogot, ha munkaképtelenség esetén csökkentik a szabadság ideje alatt folyósított munkabért?”

3.6 A rechtbank (bírótság) a Bíróság ezen ügyre vonatkozó ítéletének meghozataláig az eljárást felfüggeszti.

Határozat

[az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések és az eljárás felfüggesztése]

[záró formula] [eredeti 5. o.] [omissis]

Jogorvoslat

A jelen közbenső ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak. A jelen közbenső ítélet ellen az ügyben hozott (esetleges) érdemi ítélet elleni jogorvoslattal egyidejűleg lehet jogorvoslattal élni.